

РЕШЕНИЕ

№ 171

гр. София, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10448** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, чрез процесуалния представител юрк. А. А., срещу Решение № 4147 от 07.09.2023 г., постановено по НАХД № 16676/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105-ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 21-4332-028206 от 17.03.2022 г., издадено от началник Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП - СДВР/, с което на основание чл. 175, ал. 3, пред. първо от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на А. П. С. е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 6 (шест) месеца, за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се, че неправилно въззивният състав приема, че санкционираното лице не е допуснало виновно вмененото му нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, доколкото не е установен субективният елемент от нарушението. Касаторът счита, че законът не вменява задължение за уведомяване на собственика на превозното средство за служебно

прекратена регистрация на ППС в случаите на чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и да потвърди процесното НП като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът - А. П. С., не се явява и не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, XXVIII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и при спазване на преклузивния 14-дневен срок. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо - произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена надлежно жалба.

Направените от въззивния съд фактически и правни изводи се споделят напълно от настоящата инстанция. По делото е установена следната фактическа обстановка:

На 27.10.2021 г. от СДВР бил съставен АУАН серия АБ № 041152 за това, че на 27.10.2021 г. около 17.55 ч. А. П. С. управлявал лек автомобил марка и модел „ВОЛВО“ В70 с табели с рег. № 347М363 – разрешени за временно движение, като автомобилът не бил регистриран по надлежния ред. Нарушението било квалифицирано от контролния орган като такова по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Образувана била и прокурорска преписка № 48869/2021 г. по описа на СРП, по която на 01.03.2023 г. бил постановен отказ да се образува досъдебно производство, като материалите по преписката били изпратени на ОПП – СДВР с оглед преценката за ангажиране на административнонаказателна отговорност. Въз основа на полученото постановление на СРП от началник Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП - СДВР/ било издадено обжалваното пред СРС НП № 21-4332-028206 от 17.03.2022 г., с което на основание чл. 175, ал. 3, пред. първо от ЗДвП, на А. П. С. е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 6 (шест) месеца, за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка районният съд е приел за установена въз основа на събраните писмени доказателства по делото, които са счетени за безпротиворечиви и взаимно допълващи се.

От правна страна СРС е приел, че както АУАН, така и НП са издадени от компетентен орган, съобразно изрично упълномощаване, но, че в производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя са допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с липсата на посочване на място на нарушението, както и че обстоятелствата при извършването му не са конкретизирани в пълнота. Съдът е посочил, че от наличните по делото доказателства не могат да се изведат категорични правни изводи, че към конкретния момент А. П. С. е знаел, че управлява лек автомобил със служебно прекратена регистрация, още повече, че този автомобил бил собственост на трето за производството лице. Поради това СРС заключил, че от

една страна липсва наличие на интелектуалния и волевия момент на вината, респ. отношението към съставомерните последици на деянието, а от друга, че С. не е могъл да разбере - в какво точно нарушение е обвинен, с което било ограничено правото му на защита.

Решението е правилно.

С разпоредбата на чл. 140, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП законодателят е въвел изискване по пътищата, отворени за обществено ползване, да се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управление на нерегистрирано МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е формално нарушение, поради което извършването му е възможно само при наличие на пряк умисъл. Интелектуалният момент на същия включва съзнаване от страна на нарушителя на всички елементи от обективния състав на нарушението – фактът, че регистрацията на МПС е прекратена и че той управлява нерегистрирано МПС. За да бъде осъзнато прекратяването на регистрацията на МПС, несъмнено е необходимо нарушителят да знае, че то е съществуващ факт от обективната действителност, т. е. че регистрацията е служебно прекратена от компетентната служба - в случая СДВР, на определена дата и че нарушителят управлява МПС след нея. Липсата на знание за който и да е от тези обективни признаци от състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, изключва умисъла за извършването му.

Условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните МПС, се определя с Наредба № I-45/24.03.2000 г. на МВР, като задължението за деклариране на настъпилите промени в данните за регистрацията на МПС е за собственика, според разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от Наредбата.

Съгласно чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредбата служебно прекратяване на регистрацията се извършва по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

По делото е безспорно установено, че към датата 27.10.2021 г. лек автомобил марка „ВОЛВО“ В70 с рег. № 347М363 бил със служебно прекратена на 13.10.2021 г. регистрацията, на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Административнонаказващият орган обаче не е ангажирал доказателства, които да обосноват субективната страна на деянието, а именно - наличието на знание от страна на дееца за обстоятелството, че управляваното от него МПС с посочения регистрационен номер е с прекратена регистрацията. А. П. С. безспорно е имал качеството на водач на горепосоченото МПС, по арг. на § 6, т. 25, предл. първо от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, но доколкото не е негов собственик, не е бил длъжен и не е могъл да знае факта, че управляваният от него автомобил е с прекратена регистрацията, с оглед обстоятелството, че това е станало служебно, чрез отбелязване в автоматизираната информационна система. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не съдържа изрично задължение за административния орган да уведомява за служебното дерегистриране на автомобила. Това обаче не означава, а и законът не предвижда презумпция за знание на това обстоятелство (прекратяването на регистрацията) от страна на собственика на автомобила, още по-малко от трети лица, на които е

предоставено за ползване превозното средство. Такъв ред – за проверка относно активната регистрация на което и да е ППС и то достъпен за всеки гражданин, вкл. собственик, не съществува (в този смисъл – ТП № 2 от 05.04.2023 г по т. д. № 3/2022 г на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС).

В този смисъл към датата 27.10.2021 г. А. С. не е разполагал с възможността да знае или да предполага за прекратената регистрация на управлявания от него лек автомобил, още повече – да знае точната дата, на която това е станало, без предварително да е извършено съобщаване за дерегистрацията на собственика на лекия автомобил. След като собственикът не е бил информиран за служебното прекратяване на регистрацията, той не би могъл да съобщи този факт и на А. П. С., на който е предоставил управлението на автомобила. По делото липсват и доказателства С. да е знаел за служебно прекратената регистрация. Това същият е узнал при извършената проверка на 27.10.2021 г. от служителите на ОПП- СДВР. Отсъствието на субективна страна от състава на нарушението по чл. 175, ал. 3 във вр. чл. 140, ал. 1 от ЗДвП прави деянието, осъществено от А. П. С., несъставомерно.

На следващо място, както правилно е заключил и въззивният съд, НП не съдържа всички законоустановени реквизити /място на извършване на нарушението/, както и част от обективните признаци на състава на описаното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Това е така, доколкото в НП отсъства датата на дерегистрацията и на извършеното служебно вписване на същата в автоматизираната система. Тези обстоятелства са съществени елемент от състава на нарушението и липсата им ограничава правото на защита на наказаното лице, защото лишава нарушителя от възможността да се ориентира относно фактическите параметри на предявената му отговорност и да се защитава спрямо тях. Съществените елементи от състава на нарушението винаги следва да са описани в НП. Липсата на съществени елементи от състава на нарушението ограничава правото на защита на санкционирания субект и е винаги основание за отмяна на НП.

С оглед установените по делото факти и обстоятелства, напълно обосновани са изводите на въззивния съд, че А. П. С. е незаконосъобразно санкциониран на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и е отменил наказателното постановление като постановено в нарушение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения.

От страна на ответника по касационната жалба не са претендирани разноски, а такива не са и сторени от него в производството пред настоящата инстанция, поради което съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от горното, Административен съд София - град, XXVIII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4147 от 07.09.2023 г., постановено по НАХД № 16676/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

